

saada, kus mitte kallist woormebe raha ei taba maksta ja kelles enesel hobuseid pole, seest raudtee viib linnast sinna ja wagonid, kaks hobust ees sõidavad ühte pubku seda wabet. Pühāiwiti on sõitjate hulk nii suur, et wagon wagonis linni ühte lugu väljanäituse poole lähitab. Wõime ka arvata, kui ütleme, et übel ainsal pühapäewal 30,000 piletit on ära müüdud; see oleks ju uusama hea kui oleks terve Tartu linn, kõik wanad ja noored tunni praequ sündinud lapseni ferraga seal väljanäitusel käinud, seest Tartus pole ka enam kui umbes 32,000 inimest ja Rossia väljanäitusel tuli sell pühal üle sahetuhande inimese priipiletitega väljanäitusel käinud.

Wäljanäitus on aga ka nii uble ja nii rikas tööde ja asjade poolt, et sinna kõll massab waatama minna. Mitte üks ei näidata sini walmis asju, waid sini wõib ka näha ja öppida, kuid töö tubades ja wabrikutes sähärdufi asju teha, ning sellepoolest on näitus iseäranis koolmeistrile tähtis, kus oma koolides lastele sagedaste ühe ja teise asja tegemise üle otsusi ja seletusi veawad andma.

Meie armad Soome vesse on ka väga suurel kombel töösid väljanäituselle saatund ning nende tööd on kõik iseäralistes tunnides kofku seatud „Soome jauskonna“ nime all. Siin wõib inimene lühikeste waatamise järelle kope näha, mis Soome maal ülevere tebasse. Kõik Soome tööd, olgu ta paber, raud, puitöö kiwi wõi llaas, on libt aga tugew ja bea ning waatajad ei jõua mitte Soome jauskonda kõllalt küta. Iseäranis imestama panewad Soome üliõpi lastest väljanäituselle saadetud robwakujud ja Soomlaste launid laewamudelid, mis Helsingist ja Turu linnast suurel bulgal näituselle saadetud.

Miks Wenerahwa kodusest käsitsi väljanäituselle on toodud on kõik nii nägus, uns ja fena, et ükski teine rabwas selles tükis Wene rabwa lõrwa ei suuda astudo. Slaawi rabwas on üks iseäraline osavus ja waimuand wärwide kofkuseadmisest ja kirjute kirjade walmistamises. Sähärdufi ilusate kirjadega wõõnid, rätikuid ja palakaid ei oska ka Pariisi välja öppis punud sunstõmblejad mitte teha nagu Wene kula naesterahwas,

Kui veel sõraks kulaasypade töösid waatama läbme, siis et filmad kustuvad ära lõik seda hilquist ja sara nähes, mis sin kofku on fantud. Wene kulaasypad on imme agarad ja osavad. Selle jauskonna ülem ehe ja froon on üks hõbedast ratsalise faju, mis õndsat Keisrit Aleksandrit II. täbendab. Marmori alusjala peal seisab förgelt ja uhlelt ratsaline, film waatab taewa vorle ning läbi kannab suuri Wene riigi lippu. Hobust hoib üks Bulgarlane ja Bulgaria neiu hoib seitsri förmas, seistes riisti uju lippu käes. Kuju täbendus on see, et Keiser Alessander II. Wene rabwa pärisorja põlwest ja Bulgaria rahva Türgi illest on vastanud. See ühte faju jäeb iga ühele meelega, kus teda torra näinud.

Lõpetame sellega, seest kõiki töid meie ometi ei suuda läbi moodata, nende bulk on liig suur ja väljanäituse hoone liig laialine, pärast eksamme veel sisse ära. Wäljanäituse hoone välisse faju kofka täbendame veel niipalju, et esmalt suured hoone read neljanurka ümber platsi läiwad ja selle neljanurga sees on suur ümmargune chitus, see on jee pärüs väljanäituse hocne. Ümmarguse hoone keskel on veel suur plats, kelle ümber hoone kui wõru on chitatud. Kesk seda platsi ojab määratu purskaw faew veel wahetvidamata taewa poole, muidu on välisel platsil veel puid ja lileid ning wähemaid purskawaiid faewusid jahedusels ja kaunistuseks.

Saare Matsi püksid.

Lühikene ajavjuude.

A. Soone.

Kas keegi tunneb Saare Matsi?

„Di ja! Miks teda ei peaks tuntama? Teda tuntakse ju ta ionja kofinast, kui mõõda foori treppi pühapäewal foori peale renib. Ega tema saa omale lunagi Paesi Peeterburrist nii juuri saapaaid kui maja, läib issa enne Rusterwed ja Räbinad läbi enne kui omale varajad saab.